

Brandon Sanderson

**ZTRACENÝ
KOV**

MISTBORN

TALPRESS

Copyright © 2022 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Translation © 2024 by Milena Poláčková
Cover by Chris McGrath

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-846-6

ETHANU SKARSTEDTOVI,
který je mužem Cti

PODĚKOVÁNÍ

Když jsem před šestnácti lety seděl v tmavé kóji místní steakové restaurace, poprvé jsem nadhodil před svou ženou troufalou myšlenku, kterou jsem se už nějaký čas zabýval – vzít jeden svět epické fantasy a rozšířit ho přes různá období až do budoucnosti. Různé směsice fantasy a sci-fi už jsem viděl a viděl jsem i epickou fantasy, která pomalu směřuje do sféry průmyslové technologie. Ale nikdy jsem neviděl, aby autor tímto směrem rozvinul svůj svět – aby vytvořil obraz planety, která se se svým ideově kulturním systémem posouvá do budoucnosti a tento systém se v ní stává základem náboženství a mytologie.

Byl to hazard. Čtenáři mají rádi, když jsou žánry hezky vymezené. Tady to znamenalo stavět na něčem, co tyto žánrové přihrádky rozbije způsobem, po kterém nikdy nebyla poptávka. Přesto jsem byl přesvědčený, že takový rozsáhlejší projekt (vize planety a její magie v průběhu různých dějinných epoch) za to riziko stojí. A tak jsme se dostali až sem, k závěrečné knize éry II. mistbornské série a mého velkého žánrového experimentu.

Jestli byl nebo nebyl úspěšný, to je na vás, čtenářích. Ale já k tomu můžu říct tolik: rozhodně bych se nikdy nemohl dostat tam, kde jsem, bez pomoci velké řady lidí. Vím, že tahle poděkování jsou vždycky trochu velkou změť jmen, jenže já jsem každému z těch lidí obrovsky vděčný. Jsou to lidé, kteří nikdy, když já přijdu s nějakým troufalým plánem, nezvednou oči v sloup, ale zvednou sebe ze židlí a vrhnou se do toho.

U této knihy udělal Joshua Bilmes svůj obvyklý velký kus práce, dobré práce, jako můj agent. V tomto týmu byly velmi platné také Susan Velazquez a Christina Zobel, které spravovaly agendu zahraničních smluv a dílčích agentů.

Speciální dík zaslouží i mí spolupracovníci za velkou louží, zvláště moje britská vydavatelka Gillian, která se ujala textových úprav, které zpravidla bývají doménou amerických vydavatelů. Udělala fantastický kus práce a já jsem za její pomoc vděčný. Dále moje poděkování zaslouží Emad Akhtar a Brendan Durkinz britského nakladatelství Gollancz a mí britští agenti John Berlyne a Stevie Finegan ze Zeno Agency.

V USA byla mou hlavní redaktorkou Devi Pillai, jejíž bystrý smysl pro příběh a postavy byl jako vždycky cenným přínosem. V nakladatelství Tor mé velké poděkování zasluhují Molly McGhee, Tessa Villanueva, Lucille Rettino, Eileen Lawrence, Alexis Saarela, Heather Saunders, Rafal Gibek, Felipe Cruz, Amelie Littell, a Hayley Jozwiak. Redakčním korektorem byl náš dlouhodobý spolupracovník Terry McGarry.

V audioknize dal hlas mým postavám a opět zaručil, že kniha zní dobře, nenahraditelný Michael Kramer. Vážím si tě, Michael. Děkuju za všechno, co děláš. Ze společnosti Macmillian Audio moje poděkování zasluhují Steve Wagner, Samantha Edelson a Drew Kilman.

Moje knihy vyžadují čím dál větší nálož výtvarné práce. Těmto pistolníkům tedy náleží samostatný oddíl – i když někteří prolínají i do dalších oddílů. Je to například Peter Lutjen, hlavní výtvarník v nakladatelství Tor, jemuž patří mé srdečné poděkování. Autorem obálky je Chris McGrath. Můj hlavní výtvarník ve společnosti Dragonsteel je ԻԿ, dříve známý jako Isaac Stewart. Je autorem map, symbolů a spousty dalších věcí (včetně písma) na obrázcích novin. Do budoucna nepouštějte ze zřetele knihy od ԻԿ (ano, ten symbol jsem si právě vymyslel. To můžu. Mám na to literární licenci). Většinu výtvarné práce, kterou vidíte na novinách, udělal náš dobrý přítel a dlouhodobý spolupracovník Ben McSweetney. Naší výtvarnou asistentkou byla Rachael Lynn Buchanan a další pomoc v práci na novinách poskytla Jennifer Neal.

V mé společnosti Dragonsteel stojí v čele naší interní redakce Nenasytý Peter Ahlstrom s Karen Ahlstrom a další redakční práce provádí Betsey Ahlstrom. Naší produkční redaktorkou se stala Kristy S. Gilbert.

Tým Dragonsteel's Fulfillment and Events vede Kara Stewart a k tomuto týmu patří Christi Jacobsen, Lex Willhite, Kellyn Neumann, Mem Grange, Michael Bateman, Joy Allen, Katy Ives, Richard Rubert, Sean VanBuskirk, Isabel Chrisman, Tori Mecham, Ally Reep, Jacob Chrisman, Alex Lyon a Owen Knowlton.

Šéfem našeho interního týmu je Adam Horne a marketingovým ředitelem Jeremy Palmer. V čele našeho operačního týmu stojí Mat „Jsem Matt se dvěma T“ Hatch a do týmu s ním patří Jane Horne, Emma Tan-Stoker, Kathleen Dorsey Sanderson, Makena Saluone a Hazel Cummings.

A provozní ředitelkou je samozřejmě moje skvělá žena Emily Sanderson. A zároveň je nejrozkošnější osobou v tomto seznamu.

Méně rozkošní, ale velmi platní, jsou členové literární skupiny. Pro tuto knihu k nim patří: Kaylynn ZoBell, Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom, Alan Layton, Eric James Stone, Darci Stone, Kathleen Dorsey Sanderson, Emily Sanderson a Ben „Rick Stranger“ Olsen. A potom je tu samozřejmě Ethan Skarstedt, jemuž je kniha věnovaná. Ethan je živou předlohou Skara ze Čtvrté mostní a už dobrých dvacet let mi pomáhá především se vším kolem vojenství a zbraní. Velký dík, Ethane, za to, že mi pomáháš předstírat, že vím, o čem mluvím.

Michelle Walker postavila databázi našich beta čtenářů a to se velmi osvědčilo. Mezi tyto čtenáře patří: Trae Cooper, Tim Challener, Ted Herman, Suzanne Musin, Sumejja Muratagić-Tadić, Paige Phillips, Shannon Nelson, Sean Van Buskirk, Ross Newberry, Rosemary Williams, Richard Fife, Rahul Pantula, Poonam Desai, Philip Vorwaller, Paige Vest, Michelle Walker, Megan Kanne, Matt Wiens, Mark Axes Lindberg, Marnie Peterson, Lyndsey Luther, Linnea Ahlstrom, Lauren McCaffrey, Kendra Wilson, Kendra Alexander,

Kellyn Neumann, Kalyani Poluri, Joy Allen, Joshua Harkey, Jory „ChiefChickenHeadScratcher“ Phillips, Jessie Lake, Jessica Ashcraft, Jennifer Neal, Ian McNatt, Chris „Gunner“ McGrath, Gary Singer, Frankie Jerome, Evgeni „Argent“ Kirilov, Erika Kuta Marler, Eric Lake, Drew McCaffrey, Deana Covell Whitney, David Fallon, David Behrens, Darci Cole, Craig Hanks, Christina Goodman, Christopher Cottingham, Chana Oshira Block, Brian T. Hill, Brandon Cole, Lingting „Botanica“ Xu, Bob Kluttz, Ben Marrow, Becca Reppert, Bao Pham, Anthony Acker, Alyx Hoge, Alice Arneson, Alexis Horizon, Aaron Biggs, Joe Deardeuff, Rob West a Jayden King.

Skupinu gama čtenářů tvoří mnozí z výše uvedených a k nim ještě Sam Baskin, Glen Vogelaar, Dale Wiens, Billy Todd, Ari Kufer, Matthew Sorensen, Ram Shoham, Eliyahu Berelowitz Levin a Aaron Ford.

Další pomoc poskytla skupina lidí, kteří dohlíželi na mé systémy magie a poskytovali zpětnou vazbu na místech, která vyžadovala vysvětlení, nebo na kterých hrozilo, že si budu odporovat. Této skupině říkáme „tým soudržnosti systému magie“, ale já jim soukromě přezdívám arkanisté. Jsou to Joshua Harkey, Eric Lake, Evgeni Kirilov, David Behrens, Ian McNatt a Ben Marrow.

Zvláštní poděkování bych rád rozšířil i na své dobré přátele Kalyani a Rahula, dlouholeté beta čtenáře, kteří mě už roky povzbuzují, abych se ponořil do indiánské mytologie a hledal v ní inspiraci pro příběhy fantasy. Poskytli mi cenné rady k jedné postavě v této knize, na které jsme všichni tři společně pracovali ve snaze trochu rozšířit kosmír tímto směrem.

Děkuji všem v tomto dlouhém seznamu. A samozřejmě čtenářům. Mistborn byla zvláštní výprava posledních šestnácti let a já cítím, že bude ještě zvláštnější a zároveň (při troše štěstí) ještě neuvěřitelnější.

ENDELSKÁ KOTLINA

A SEVERNÍ BURINY

VYROBENA V KANTONU KARTOGRAFIE

0 mile 25 50 75 100

TYRIANSKÉ MOŘE

CALLINGFALE

COVINGTAR

ISAEUČOVA ZATOČINA

WERTING

FELTRÉL

CÍNOV
OSADA

MADIL

DÁLŇY DOREST

FARADANA

SEVERNÍ BURINY

CHANNERELSKÉ PASMO

DRYPOST

FALEASTSKÉ PASMO

TATHINGDWEL

MYCONDWEL

DAZARLOMUE

ALENDEL

WYLLION

ELENDELSKA

RASHEKIN

YOMENDOVO
MOŘE

ŽELEZNÁ ŘEKA

DRYPORT

BILMING

ELENDEL

STEINEL

VINDIEL-CAMEUX

DOXONAR

DORIEL

TARIER

ELMSDEL

GARMET

DEMOMUX

NOVÝ
SERAN

LENNESOVO MOŘE

SERANSKÁ OBLAST

JIŽNÍ BURINY

KOTLINA

HAMONDARSKÁ ZÁTOKA

LEGENDA

	CESTY		ŽELEZNICE
	PODZEMNÍ ŽELEZNICE		ŽELEZNIČNÍ STANICE
	DOKY		DOMY
	PARKY		FARMY

0 1/4 1/4 3/4 1

1 čtverec plánu = 1 čtvereční míle

7. OKRAJ

obchodní
doly

severní sestý
olitant

6. OKRAJ

5. OKRAJ
Zapadakov

Madionské cesty

univerzita

Tehielovo

sídlo

Liestibovo

náměstí

guvernérůvo

sídlo

Jednací dům

Hammondova

třída

Plán

zhotovování

ŽELEZNÁ ŘEKA

Longard

U Opilých

strouhy

Bourntonský olrsek

Ahlstromova

věž

Damperský parl

Osada

Ladrianovo

sídlo

Strážnice

čtvrtého oltantu

Ranettin dům

Tehielova

věž

Železná jehla

Yomenovo sídlo

Indwylina třída

ZoBellůva

věž

Demoukova třída

Proč se sem prostě neodstěhujes,
když ode mě pořád chceš všechno
ze Scadrialu?

Nazh

PROLOG

Wayne znal postele. Ostatní děti z Cínova je měly. Postel, to znělo mnohem lépe než matrace na zemi – zvlášť když se o ní musí dělit s maminkou, když je zima – protože nemají uhlí.

A navíc pod postelí jsou strašidla.

No jo, slyšel ty historky o mlžných přízracích. Ty se vám schovají pod postel a kradou tváře lidí, které znáte. Takže postel je nejen měkká a muchlavá, ale ještě pod ní máte někoho, s kým se dá povídat. To je prostě zatraceně boží.

Ostatní děti se mlžných přízraků bály, ale Wayne přišel na to, že je to tím, že s nimi prostě neumějí jednat. To on se s něčím, co žije pod postelí, klidně skamarádí. Stačí tomu dát, co to chce, třeba něco nebo někoho k jídlu.

Jenže on postel neměl. Ani pořádné židle. Měli stůl, co jim postavil strýc Gregr. Než ho zasypala hromada kamení v lavině, až z něj zbyla hromádka, která už nemůže lidi bít. Wayne občas do stolu kopl pro případ, že by se Gregrův duch díval, a dělalo mu to dobře. Zatraceně dobře věděl, že v tomhle domku s jedním oknem strýci Gregrovi na ničem jiném nezáleželo.

Wayne měl jenom stoličku, a tak seděl na ní a hrál si s kartami – čaroval rukama a schovával karty do rukávu – a čekal. Byla to taková napjatá část dne. Každý večer měl strach, že se máma třeba nevrátí domů. Ne proto, že by ho neměla ráda. Máma byla jako pugét jarních květin na hnojišti světa. Ale protože táta se jednou nevrátil. A jednou se nevrátil strýc Gregr – Wayne kopl do stolu. A tak máma...

Nemysli na to, opakoval si v duchu, zpackal trik a rozsypal karty po stole a podlaze. *A nekoukej se. Dokud neuvidíš světlo.*

Cítil tam ten důl. Nikdo vedle něj nechtěl bydlet, tak tam bydlel Wayne s mámou.

Záměrně myslel na něco jiného. Na hromadu prádla u zdi, kterou před chvílí dopral. To byla mámina práce a moc se nevyplácela. Teď ji dělal on, když ona tlačila vozíky v dole.

Waynovi práce nevadila. Mohl si vyzkoušet všelijaké oblečení – od dědkovského až po holčičí – a dělat, jako že je ten, komu to oblečení patří. Máma ho při tom několikrát nachytala a zlobila se. Až z toho byl paf. Proč by si člověk všechny ty šaty nevyzkoušel? Na to ty šaty přece jsou. Na tom přece není nic divného.

Navíc lidi někdy nechávali věci v kapsách. Třeba balíčky karet. Znovu zkoušel ten zpackaný trik, a když zvedal karty nahoru, nepodíval se z okna, i když ten důl cítil. Tu otevřenou tlamu, jako díru do krku, rudou uvnitř a chrlící ven světlo jako krev a oheň. Jeho máma musela chodit té bestii vykopávat vnitřnosti a hledat v nich kovy a včas utéct, než to monstrum dostane vztek. Tolikrát musela mít štěstí.

A pak si toho všiml. Světlo. S úlevou se podíval z okna a viděl, jak někdo jde po cestě, drží v ruce lucernu a svítí si s ní na cestu. Wayne skočil po kartách a schoval je pod matraci a pak si na ni lehl a dělal, že spí. Dveře se otevřely. Samozřejmě viděla, jak zhasíná světlo, ale oceňovala snahu, kterou do toho předstírání vkládal.

Sedla si na stoličku a Wayne pootevřel oko. Máma na sobě měla kalhoty a košili na knoflíky, vlasy měla vyčesané nahoru a obličej samou šmouhu. Seděla a dívala se do plamene lampy, jak poblikává a tančí, a obličej měla propadlejší než jindy. Jako by jí někdo vydoloval tváře krumpáčem.

Ten důl ji požírá, pomyslel si. *Nespolkl ji jako tátu, ale ohlodává ji.*

Máma mrkla a podívala se jinam. Na kartu, kterou nechal na stole. A sakra.

Sebrala ji a podívala se přímo na něho. Přestal dělat, že spí. To by na něho totiž chrstla vodu.

„Wayne,“ zeptala se, „kde jsi vzal ty karty?“

„Si nepamatuju.“

„Wayne...“

„Sem je našel,“ odpověděl.

Natáhla ruku a Wayne zdráhavě vytáhl balíček karet a podal jí ho. Přidala k němu kartu, kterou našla na stole. Zatraceně. Teď bude muset prohledat celý Cínov a pátrat, kdo je „ztratil“. No přece nedopustí, aby kvůli němu zase nemohla spát.

„Tart Vestingdow,“ zamumlal Wayne. „Měl je v kapse v kombinéze.“

„Děkuju,“ odpověděla tiše.

„Mamí, já se *musím* naučit s kartama. Vydělám hromadu peněz a budeme se mít dobře.“

„Hromadu peněz?“ podivila se. „Kartama?“

„Neboj,“ ubezpečil ji rychle. „Budu podvádět! Hele, to nevyhraješ, dyž nepodvádíš, víš.“

Vzdychla a třela si spánky.

Wayne se podíval na karty na hromádce. „Tark,“ opakoval. „Von je z Terrisu. Jako byl táta.“

„Ano.“

„Lidi z Terrisu vždycky poslouchají. Tak co je se mnou špatně?“

„Nic s tebou není špatně, lásko,“ odpověděla maminka. „Jen nemáš dobrý rodiče, co by tě správně vedli.“

„Mamí,“ protestoval, vyskočil z matrace a vzal ji za paži. „Tohlencto neříkej. Ty seš *skvělá* máma.“

Přitiskla ho k sobě, ale cítil z ní napětí. „Wayne,“ zeptala se, „vzal jsi Demmyho kapesní nůž?“

„Von to řek?“ vyhrkl Wayne. „Ten zatracenej mizera prašivej!“

„Wayne! Takhle nemluv!“

„Zatracenej mizera prašivej!“ opakoval s dikcí dělníka na železnici.

Nevinně se na ni usmál a odměnil ho její úsměv, který nedokázala skrýt. Legrační řeči jí vždycky zvedly náladu. Táta v nich byl dobrý, ale Wayne je ještě lepší. Zvlášť teď, když táta už není a nemůže je říkat.

Potom jí ale úsměv povadl. „Nemůžeš brát věci, které ti nepatří, Wayne. To dělají zloději.“

„Já nechci být zloděj,“ odpověděl Wayne tiše a položil kapesní nůž na stůl vedle karet. „Já chci být hodnej kluk. Jenže...vono to samo.“

Přitiskla ho k sobě. „Ty *jsi* hodný kluk. *Vždycky* jsi byl hodný kluk.“

Věřil tomu, když to říkala.

„Chceš povídat, láske?“ zeptala se.

„Na povídání už jsem starej,“ lhal a zoufale si přál, aby mu vyprávěla. „Je mi *jedenáct*. Ještě rok a budu moct pít v hospodě.“

„Co? Kdo ti to řekl?“

„Dug.“

„Dugovi je *devět*.“

„Jenže Dug se vyzná.“

„*Dugovi* je *devět*.“

„Takže říkáš, že mu budu muset příští rok občas šmajznout flašku, když jemu ještě nenalejou?“ Podíval se jí do očí a začal se hihňat.

Pomohl jí s večeří – studenou ovesnou kaší s pár fazolemi. Aspoň že to nebyly *jenom* ty fazole. Potom se zavrtil do příkrývky na matraci a dělal, že je zase malý kluk, aby mohl poslouchat. To se předstíralo snadno. Nakonec na to měl pořád ještě oblečení.

„Tak ti budu vyprávět,“ začala maminka, „o Nehorázném Barmovi a Nemytém Banditovi.“

„Jůůů...“ vyhrkl Wayne. „To je *nová*?“

Maminka se k němu naklonila a kývala lžící a při tom vyprávěla. „Ten byl ze všech nejhorší, Wayne. Zlý, lakomý a byl to nejsmrdutější bandita. On se nikdy nekoupal.“

„Protože to dá moc práce, pořádně se zasmradit?“

„Ne, protože... Počkej, ono ušpinit se dá práci?“

„No musíš se celá vyválet, víš.“

„Ale proč bys to pro Souladovo svatý jméno dělal?“

„No, abych přece splynul se zemí a myslel jako ona,“ odpověděl Wayne.

„Abys...“ Usmála se. „Ách, Wayne, ty jsi zlatíčko.“

„Děkuju,“ odpověděl. „Proč jsi mi o tom Nehorázným Barmovi ještě nevypovídala? Když byl tak špatnej, tak měl přece přijít na řadu jako první, ne?“

„Byl jsi ještě moc malej,“ odpověděla a sedla si. „A ono to je strašidelný.“

Jůůů... Tak ta bude dobrá. Wayne nadskočil a zase si lehl. „A kdo ho dostal? Ochránce zákona?“

„Allomant Jak.“

„Ten?“ povzdechl si Wayne.

„Já myslela, že se ti líbí.“

Jak se líbil všem dětem. Byl nový a zajímavý a minulý rok řešil všelijaké těžké případy. Aspoň to tak říkal Dug.

„Jenže Jak vždycky ty padouchy předvede. On ani jedinýho nezastřelí.“

„Tak tady to zrovna bylo jinak,“ pokračovala maminka a hrábla lžící do kaše. „Protože věděl, že Nehorázný Barm je ze všech nejhorší. Zabiják až do morku kostí. I Barmovi kumpáni – Zabiják Gud a Joe Anizanic – byli desetkrát horší než kterýkoliv bandita, co kdy chodil po Burínách.“

„Desetkrát?“ opakoval Wayne.

„Jo.“

„To je hodně. Skoro dvakrát tolik!“

Maminka se na okamžik zamračila a potom se zase naklonila blíž. „Oni ukradli výplaty. Sebrali nejenom peníze bařtipánům z Elendelu, ale i platy obyčejných lidí.“

„Padouši!“ poznamenal Wayne.

„Wayne!“

„Fajn. Tak Neprdouši!“

Opět zaváhala. „Víš... víš, co to slovo ‚padouch‘ doopravdy znamená?“

„No, prdouši, to jsou ty... co moc prdí, víš.“

„A jak jsi na to přišel...“

„Říkal to Dug.“

„No jasně, Dug. No, Jak, ten by nepřenesl přes srdce, že někdo okrádá obyčejný lidi v Burínách. Bandita je jedna věc, ale každý ví, že bandita okrádá město a ne lidi.“

Nehorázný Barm bohužel moc dobře znal poměry. A tak se vydal do toho nejhoršího místa v Burinách a nechal jednoho z kumpánů, aby mu hlídal všechny důležitý místa po cestě. Naštěstí Jak byl ten nejstatečnější ze statečných. A nejsilnější.“

„Tak když byl nejstatečnější a nejsilnější,“ namítl Wayne, „tak proč byl ochránce zákona? Mohl být bandita a nikdo by ho nezastavil!“

„A co je těžší, lásko?“ zeptala se maminka. „Dělat, co je dobrý, nebo dělat, co je špatný?“

„Dělat, co je dobrý.“

„Tak kdo je pak silnější?“ pokračovala. „Ten, kdo dělá to, co je lehčí?“

Hmm. Přikývl. Jo. Jo, vidí to taky tak.

Posunula si lampu blíž k obličeji, až jí celý svítil, a povídala dál. „Jakova první zkouška byla řeka Human, široké koryto, které tvoří hranici s územím, kde dřív žili kolosové. Voda tam pádí tak rychle jako vlak. Bývala to nejrychlejší řeka na celém světě a byla plná kamení. Za řekou se usadil Zabiják Guda, čekal ochránce zákona. Měl tak bystrý oko a pevnou ruku, že by sestřelil mouchu člověku z hlavy na tři sta kroků. Punkt!“

„A proč by to dělal?“ zeptal se Wayne. „Proč by mu chtěl sestřelit punt z kalhot? To je lepší střelit ho skrz. Jó, to by byla bolest!“

„Ale ne punt, lásko,“ poznamenala maminka.

„Tak co teda Jak udělal?“ vyptával se Wayne. „Plížil se za ním? Jenže ochránci zákona se neplíží. Oni takoví nejsou. Vsadím se, že se neplížil.“

„No...“

Wayne sevřel příkrývku a čekal.

„Jak byl lepší střelec,“ šeptala maminka. „Než na něj Zabiják Gud zamířil, Jak ho zastřelil první – přímo přes řeku.“

„A jak Gud umřel?“ šeptal Wayne.

„No tou střelou, lásko.“

„Do oka?“ zeptal se Wayne.

„Asi.“

„Takže Gud namířil a Jak taky – ale Jak vystřelil první a trefil ho rovnou do oka! Že jo, mami?“

„Jo.“

„A hlava se mu rozprskla,“ dodal Wayne, „jako kus dýně – takový to křupavý s tvrdou šlupkou, ale vevnitř mazlavý. Tak to bylo?“

„Přesně tak.“

„No prachzatra, mami,“ pokračoval Wayne, „to je hrůzostrašný. Určitě mi to chceš povídat dál?“

„Tak mám přestat?“

„Néé! Jak se dostal Jak přes řeku?“

„Přeletěl ji,“ odpověděla maminka. Odložila prázdnou misku po kaši a zamávala oběma rukama. „Jako allomant. Jak umí létat a mluvit s ptáky a jíst kamení.“

„Jůůů. Jíst *kamení*?“

„Jo. A tak přeletěl řeku. Ale pak přišla ještě horší patálie. Kaňon smrti.“

„Jůůů...“ vypískl Wayne. „Vsadím se, že tam bylo krásně.“

„Proč myslíš?“

„Protože do kaňonu smrti by nikdo nechodil, kdyby tam nebylo krásně. Ale někdo tam chodit musel, když víme, že se to takhle jmenovalo. Takže tam muselo bejt krásně.“

„Bylo tam nádherně,“ pokračovala maminka. „Kaňon uprostřed drolících se skalních věží – popraskaný vrcholky hrajou všema barvama, jako by je tak někdo namaloval. Jenže jak to místo bylo krásný, tak bylo životu nebezpečný.“

„Jo,“ přisvědčil Wayne. „To sedí.“

„Jak ho nemohl přeletět, protože se v kaňonu schoval druhý bandita. Joe Anizanic. Byl to mistr pistolník a uměl taky létat a proměnit se v draka a jíst kamení. Kdyby se kolem něho Jak pokusil proplížit, Joe by ho zezadu zastřelil.“

„To je chytrý, střílet na někoho zezadu,“ poznamenal Wayne. „Protože on na tebe nemůže vystřelit.“

„To je pravda,“ pokračovala maminka. „Proto to Jak neudělal. Musel dolů do kaňonu – jenže ten byl *plný hadů*.“

„Krucinál fagot!“

„Wayne...“

„Tak jenom normálníprachvobyčejnej fagot, no. Kolik těch hadů bylo?“

„Milion.“

„Krucinál fagot!“

„Jenže Jak byl hlavička,“ pokračovala maminka. „A tak ho napadlo přinést hadům jídlo.“

„Milion porcí pro hady?“

„Ně, jenom jednu. Ale udělal to tak, aby se o ni ti hadi poprali, a tak se skoro vybili. Zůstal jen jeden, ale ten nejsilnější, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“

„A tak ho Jak vylákal, aby kousl Joea Anizanic.“

„Až byl Joe celej tumpachovej!“ pokračoval Wayne. „A tekla mu krev z uší. A rozpustily se mu kosti a vytekly mu nosem! A skácel se a zbyla po něm hromádka vyfouknutý kůže a celou dobu syel a bublal, protože se mu rozpustily taky zuby!“

„Přesně tak.“

„Prachzatra, mami, ty umíš vyprávět *nejlíp* na světě.“

„Ono to bude ještě lepší,“ pokračovala maminka tiše a naklonila se na stoličce, protože lampa pomalu dohořívala. „Protože na konci je překvapení.“

„Jaký překvapení?“

„Když se Jak dostal přes kaňon – ten teď smrděl po mrtvých hadech a rozpuštěných kostech – čekalo ho poslední dobrodružství. Stolová hora. Obrovská placatá hora na jinak rovné planině.“

„To není žádný dobrodružství,“ namítl Wayne. „Když umí lítat, tak tam mohl vyletět.“

„No on se o to taky pokusil,“ šeptala maminka. „Jenže ta stolová hora, to byl sám Nehoráznej Barm.“

„COŽE?“

„Na mou duši,“ přísvedčila maminka. „Barm se připojil ke kolosům – k těm, co se mění v monstra, ne k normálním kolosům, jako je paní Nocková. No a oni ho naučili, jak se proměnit v obrovitánské monstrum. Takže když se Jak pokusil na hoře přistát, ta hora ho pohltila.“

Wayne zalapal po dechu. „A pak,“ pokračoval, „ho začala kousat a drtit mu kosti mezi zubama jako –“

„Ne,“ přerušila ho maminka. „Chtěla ho spolknout. Jenže

Jak nebyl jenom hlavička a dobrý střelec. On byl ještě něco víc.“

„A co?“

„Prachzatracená osina v prdeli.“

„Mami! Takhle se nemluví.“

„Ve vyprávění se může,“ namítla maminka. „Poslouchej. Jak byl jako ta osina. On vždycky dělal dobrou věc. Pomáhal lidem. Komplikoval život padouchům. Vyptával se. On přesně věděl, jak banditovi šlápnout na kuří oko.“

Takže když ho ta hora spolkla, Jak roztáhl ruce a nohy a zatlačil – a vzpříčil se Nehoráznýmu Barmovi v krku, až nemohl popadnout dech. Protože takový monstrum, to spotřebuje hrozně moc vzduchu, víš. A tak allomant Jak *udusil* Barma zevnitř. A když leželo monstrum mrtvý na zemi, jak se mu procházel po jazyku – a ten byl jako kobereček, co mají boháči, když nastupují do vozu.“

Hůůů. „To bylo teda dobrý, mami.“

Maminka se usmála.

„Mami,“ zamyslel se. „A ten příběh je... o dolech?“

„No,“ odpověděla, „já myslím, že každé někdy musí vejít příšeře do tlamy a pak zase vyjít ven. Tak... možná je.“

„Takže ty jsi jako ten ochránce zákona.“

„To může být každý,“ odpověděla a zhasla lampu.

„I já?“

„Ty zvlášť.“ Políbila ho na čelo. „Ty jsi tím, čím chceš být, Wayne. Jsi vítr. Jsi hvězdy. Jsi všechno a nikde nekončíš.“

Byla to básnička, kterou měla ráda. I on ji měl rád. Protože když ji recitovala, věřil jí. Jak by jí mohl nevěřit? Mámy nelžou. A tak se zavrtil hlouběji pod příkrývku a nechal se unést spánkem. Hodně věcí na světě je špatně, ale něco je i dobře. A dokud ji má u sebe, její vyprávění něco znamená. Je pravdivé.

Jenže druhý den došlo v dole k sesuvu. Ten večer máma nepřišla domů.

PRVNÍ ČÁST

O DVACET DEVĚT LET POZDĚJI

Marasi ještě nikdy nebyla ve stoce a bylo to přesně tak hrozné, jak si to představovala. Ten pach byl samozřejmě nesnesitelný. Horší ale byly okamžiky, kdy se jí zastavilo srdce, když jí občas uklouzla těžká bota a hrozilo, že se zřítí do toho bahna dole.

Aspoň že byla tak prozíravá a vzala si kalhoty a uniformu a k tomu kožené pracovní boty vysoké až ke kolenům. Jenže proti tomu zápachu žádná ochrana neexistovala, ani proti té atmosféře a těm zvukům. Když udělala krok – mapu v jedné ruce, pušku ve druhé – podrážka se jí odlepila od země s gigantickým začvachtáním. Byl by to ten nejodpornější zvuk na světě, kdyby ho nepřehlušilo Waynovo nadávání.

„Wax mě nikdy do žádnýho zatracenýho kanálu nevzal,“ mumlal a zvedl lucernu.

„V Burinách jsou kanály?“

„No, nejsou,“ připustil. „Na pastvinách to ale smrdí skoro stejně a po nich jsem chodit musel. Jenže, Marasi, tam nebyli *pavouci*.“

„Ale, nejspíš byli,“ namítla a naklonila mapu k lucerně. „Jenom jsi je neviděl.“

„Možná,“ zabručel. „Ale když vidíš pavučiny, je to horší. A víš, tam jsou opravdový stoky se splaškama.“

Marasi kývla k postrannímu tunelu a oba vyrazili tím směrem. „Chceš o tom mluvit?“

„O čem?“ podivil se.

„O tom, jak ti je.“

„Sakra, je mi dobře,“ odpověděl. „Přesně tak, jak se dá čekat, když od tebe tvůj partner chce, aby sis strčila předeek do hromady toho, co ti vychází ze zadku.“

„A minulý týden?“ zeptala se. „Jak jsme prohledávali ten *obchod s parfémý*?“

„Zatracený parfémý,“ zakabonil se Wayne a přimhouřil oči. „Člověk neuhádne, co ty smradý mají maskovat. Nemůžeš věřit chlapovi, co není cítit jako chlap.“

„Potem a kořalkou?“

„Potem a *levnou* kořalkou.“

„Wayne, jak můžeš nadávat na to, že se někdo navoní? Ty jsi taky každou chvíli někdo jiný, když střídáš klobouky.“

„A ty klobouky voní?“

„Asi ne.“

„Trefa. Takže je to neprůstřelný a už se o tom nebudeme bavit.“

Podívali se na sebe.

„To bych si asi měl koupit voňavku, co?“ zeptal se Wayne. „Aby mi někdo ty převleky neprokoukl, když smrdím *vždycky* potem a levnou kořalkou.“

„Ty jsi beznadějný.“

„Beznadějný jsou akorát moje boty,“ poznamenal.

„Měl sis vzít ty, co jsem ti říkala.“

„Takový já nemám,“ namítl. „Ukradl mi je Wax.“

„Jo. Wax tobě ukradl boty. Aha.“

„No jsou u něj,“ konstatoval Wayne. „Místo tří párů těch jeho napulírovaných střevíců. Který nějakou shodou okolností skončily zase u mě.“ Podíval se na ni. „To byl fér obchod. Já jsem ty bagančata měl rád.“

Marasi se usmála. Pracovali spolu už skoro šest let od doby, co Wax odešel na odpočinek potom, co objevili Pouta dědicství. Wayne byl oficiální strážník, ne nějaký obyčejný záskok. Dokonce i čas od času nosil uniformu. A –

– a Marasi zase uklouzla. Mrcha Zmar, jestli upadne, tak on se nepřestane smát. Ale to by nebyl dobrý nápad. Pod měs-

tem pokračovala stavba tunelů podzemní dráhy a před dvěma dny podal jeden z dělníků podivné hlášení. Nechtěl vyhodit do povětří další úsek, protože seismická měření naznačovala, že je blízko nějaká jeskyně, která není v mapách.

Tato oblast města Elendel byla posetá jeskyněmi ze starých dob. A byli v místě, kde mizela a znovu se objevovala parta místních zabijáků. Jako kdyby měli tajný vchod do tajného a dosud neznámého doupěte.

Dívala se do mapy plné poznámek ke stavbě – a starších záznamů o jedné zvláštnosti, kterou našli stavitelé kanalizace před lety, ale která nebyla dosud náležitě prozkoumaná.

„Myslím, že se se mnou MeLaan rozejde,“ poznamenal Wayne tiše. „Možná proto jsem v poslední době trochu nesvůj.“

„Proč myslíš, že to chce udělat?“

„Protože mi řekla, ‚Wayne, já se s tebou asi do pár týdnů rozejdu‘.“

„No, to je od ní fér.“

„Já myslím, že jí velkej šéf dal nějakou novou práci,“ odpověděl Wayne. „Ale to není spravedlivý, takhle nenápadně. Není fér rozcházet se s klukem.“

„Jenže jak jinak bys to chtěl udělat, aby to bylo fér?“

„Hodit mu něco na hlavu,“ odpověděl Wayne. „Něco mu prodat. Říct jeho kamarádům, že je idiot.“

„Ty jsi měl tedy zajímavé vztahy.“

„Né, většinou špatný. Zeptal jsem se Jammi Wallsové, co si myslí, že bych měl udělat – znáš ji? Většinu večerů bývá v hospodě.“

„Znám ji,“ odpověděla Marasi. „Ona... nemá zrovna moc dobrou pověst.“

„Co?“ zbystrčil Wayne. „Kdo to řekl? Jammi má *skvělou* pověst. Má ze všech šlapek v domě nejlepší –“

„Dál to slyšet nemusím. Děkuju.“

„Špatnou pověst,“ rozchechtal se. „Já řeknu Jammi, že jsi tohle o ní řekla, Marasi. Ona si svou pověst *tvrdě* odpracovala. Musí brát čtyřikrát tolik než ostatní! Špatná pověst!“

„A co říkala?“

„Že MeLaan chce, abych se jako ve vztahu víc snažil,“ od-

pověděl Wayne. „Jenže já si myslím, že zrovna v tomhle byla Jammi vedle. Protože MeLaan si na nic nehraje. Když něco řekne, tak to myslí vážně. Takže to je... víš...“

„To mě mrzí, Wayne,“ odpověděla Marasi a vsunula mapu pod paži a položila mu ruku na rameno.

„Já jsem věděl, že to nemůže vydržet,“ řekl. „Já jsem to sakra věděl. Ona je... ono je jí tisíc let, ne?“

„Tak o třetinu míň,“ poznamenala Marasi.

„A mně ještě není čtyřicet,“ namítl Wayne. „Spíš tak šestnáct, když vezmeš moje čiperný mladický vzezření.“

„A smysl pro humor.“

„No sakra že.“ Vzdychl. „Bylo to všechno v poslední době... těžký. Wax se zbláznil a MeLaan byla celý měsíce pryč. Připadám si, že mě nikdo nechce. Asi patřím do toho kanálu, víš.“

„To nepatříš,“ namítl. „Jsi nejlepší partner, kterýho jsem měla.“

„Protože jsi měla jenom jednoho.“

„Jednoho? A co Gorglen?“

„Se nepočítá. Není to člověk. Mám doklady na to, že je to převlečená žirafa.“ Potom se usmál. „Ale... děkuju, že ses zeptala. Že máš zájem.“

Přikývla a pokračovala v cestě dál. Když si představovala svůj život jako vrchní detektiv a žena zákona, *tohle* ji nenašlo. Aspoň že ten zápach trochu slábl – nebo už si na něj postupně zvykala.

Bylo pro ni velké zadostiučinění, když našla na místě přesně označeném na mapě ve stěně stoky staré kovové dveře. Wayne zvedl lucernu, ale na to, aby poznali, že byly dveře nedávno použity, oko detektiva ani nepotřebovali. Na jedné straně rámu byly vidět čerstvé stříbrné škrábance a klika byla očištěná od všudypřítomné špíny a pavučin.

Když lidé budovali odpadní kanály, dveře objevili a označili jako potenciálně významné historické místo. Ale záznam se v byrokratických zmatcích ztratil.

„Hezký,“ utrousil Wayne a naklonil se k ní. „Prvotřídní detektivní práce, Marasi. Kolik starých dokumentů jsi musela přečíst, abys tohleto našla?“

„Moc,“ odpověděla. „Lidi by koukali, kolik času jsem strávila v knihovně.“

„Oni tuhle práci z toho vyprávění vynechávají.“

„Ty jsi tohle v Burinách dělal?“

„No, tak po burinsku,“ odpověděl Wayne. „Občas bylo potřeba držet chlápka hubou dolů, dokud si nevzpomněl, co to komu vlastně šlohl. Ale princip je stejný. Jen se u toho trochu víc nadává.“

Podala mu svou pušku a prohlížela dveře. Nechtěl, aby to příliš rozmázla, ale v poslední době neudržel zbraň v ruce, aniž by se mu třásla. Nikdy ho neviděla vystřelit, ale tvrdil, že umí střílet, kdyby bylo potřeba.

Dveře byly zabouchnuté a z této strany neměly zámek. Ale zdálo se, že ti lidé, po kterých jde, zjistili totéž – na jedné straně byla spousta otisků. Bylo tam dost místa na to, aby se mezi dveře a rám dalo něco zastrčit.

„Na tohle potřebuju nůž,“ řekla.

„Můžeš místo něj použít můj nabroušený ostrovtip.“

„No pozor, Wayne, v tuhle chvíli zrovna tebe nepotřebuju.“

„Ha!“ pronesl. „Tak to se mi líbí.“

Podal jí nůž ze svého batohu, kde nosil všechno potřebné jako provaz a rezervní kovy, kdyby narazili na metalborna. Tyhle gangy allomanty nemávaly – tvořili je lidé, jejichž krédem bylo obrat obchodníky o výpalné. Přesto měla hlášení, která ji nenechala klidně spát, a byla si čím dál jistější, že tuhle skupinu financuje Sbor.

Ještě po letech hledala odpovědi na otázky, které jí vrtaly v hlavě od samého začátku její kariéry ochránkyně zákona. Ukázalo se, že ke skupině známé jako Sbor, kterou kdysi vedl Waxův strýc Edwarn, patřila i jeho sestra Telsin. Tato skupina následovala nebo uctívala nebo nějak prosazovala nekalé praktiky temné postavy známé jako Trell. Podle jejího názoru bůh. Z dávných dob.

Kdyby chytila ty správné lidi, možná by se nakonec k těm odpovědím dopracovala. Jenže to se jí trvale nedařilo. Nejblíže se k cíli dostala před šesti lety, ale všichni, koho zajali – včetně Waxova strýce – byli zabiti při výbuchu. Takže se

znovu vrhla do honby za přeludem a zbytek elendelské elity zcela ignoroval hrozbu. Bez jakéhokoliv průkazního materiálu nebyli schopni s Waxem dokázat, že Sbor existuje i mimo Edwarnovy lokaje.

Nožem se jí podařilo otevřít západku, která držela dveře zavřené z druhé strany. Západka s tichým cvaknutím odskočila a Marasi otevřela dveře. Za nimi se objevil hrubě vysekaný tunel, který vedl dál. Jeden z mnoha, kterými byla tato oblast pověstná z doby před Katakendrem. Z doby mýtů a hrdinů, padajícího popela a tyranie.

S Waynem vklouzli dovnitř a dveře nechali tak, jak je našli. Preventivně ztlumili světlo lucerny a vyrazili do hlubin.

„Kravata?“ četla Steris ze seznamu.

„Uvázaná a sepnutá,“ odpověděl Wax a kravatu utáhl.

„Boty?“

„Naleštěné.“

„První důkaz?“

Wax vyhodil do vzduchu stříbrný medailon a chytil ho.

„Druhý důkaz?“ pokračovala Steris a odškrtnula si položku v seznamu.

Wax vyndal z kapsy malý složený štůsek papírů. „Tady.“

„Třetí důkaz?“

Wax sáhl do jiné kapsy, pak se zarazil a rozhlédl se po malé kanceláři, své senátorské pracovně v Jednacím domě. Nechal to... „Doma na stole,“ plácl se do čela.

„Vzala jsem rezervní,“ odpověděla Steris a sáhla do kabelky.

Wax se zasmál. „No jistě.“

„Radši dva,“ pokračovala Steris a podávala mu list papíru. Okamžitě si ho schoval. Steris se vrátila k seznamu.

Před maminku přiběhl malý Maxilián s velmi vážnou tváří a díval se na vlastnoručně počmáraný papír. V pěti letech znal písmena, ale raději si vymýšlel vlastní.

„Obrázek pejska,“ poznamenal, jako by četl ze seznamu.

„Ano, to bych mohl potřebovat,“ prohlásil Wax. „To se mi hodí.“

Max slavnostně předal papír a pak pokračoval, „obrázek kočičky.“

„Ten budu taky potřebovat.“

„Kočky mi moc nejdu,“ posteskl si Maxík a podal mu další papír. „Ona vypadá spíš jako veverka.“

Wax syna objal a papíry se zbožnou úctou odložil spolu s ostatními. Chlapcova sestra – Tindwyl, protože si Steris potrpěla na tradiční jména – cosi žvatlala v rohu, kde na ni dohlížela vychovatelka Kath.

Nakonec Steris Waxovi podala pistole, jednu po druhé. Byly s dlouhou hlavní a těžké. Zkonstruovala je Ranette, aby vypadaly hrozivě, ale měly dvě pojistky a nebyly nabité. Od doby, kdy potřeboval někoho zastřelit, už uplynulo hodně vody, ale stále využíval své pověsti ochránce zákona a senátora za Buriny v jedné osobě. Lidem z města, zvláště politikům, stačila nahnat strach malá zbraň. Ti zabíjeli raději modernějšími metodami jako bída a zoufalství.

„Polibek pro mou ženu je na tom seznamu taky?“ zeptal se Wax.

„No, vlastně není,“ odpověděla Steris, překvapená.

„Vzácné opomenutí,“ poznamenal a dlouze ji políbil. „Dnes bys tam měla jít ty, Steris. Jsi na to víc připravená než já.“

„Ty jsi pán domu.“

„Mohl bych tě jmenovat mluvčím domu.“

„Prosím, ne,“ odpověděla. „Víš, jak umím jednat s lidmi.“

„S těmi *správnými* umíš jednat dobře.“

„A existuje mezi těmi politiky vůbec někdo správný?“

„Doufám, že jo,“ řekl, narovnal si sako a otočil se ke dveřím. „Protože jsem taky jeden z nich.“

Vyšel ze své pracovny a zamířil dolů do senátu. Steris bude jednání sledovat ze svého obvyklého místa na balkoně – všichni postupně pochopili, jak jí záleží na tom, aby seděla stále na stejném.

Když Wax vstoupil do prostorné místnosti – v níž to bzučelo hovorem a shonem, protože se senátoři vraceli z krátké přestávky – nešel rovnou na své místo. Posledních pár dní senátoři debatovali o návrhu zákona a on měl promluvit jako poslední. Poslední místo si zajistil řadou slibů i obchodními manévry, protože doufal, že bude pro jeho argumenty vý-

hodou a poskytne mu nejlepší příležitost zvrátit to hrozné rozhodnutí.

Čekal stranou u řečnického pultu, až se všichni usadí, postával s palcem zasunutým za opasek a tvářil se hrozivě. Člověk se v Burinách rychle naučil tvářit se hrozivě, když vyslychal vězně – a nepřestávalo ho šokovat, kolik těch burinských dovedností tady funguje úplně stejně jako tam.

Guvernér Varlance se na něho nedíval. Zrovna si upravoval kravatu a kontroloval pudr na tvářích – z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu byla právě v módě mrtvolně bílá tvář. Potom si vyložil na stůl medaile, hezky jednu po druhé.

Zatraceně, kdyby tady tak byl Aradel, pomyslel si Wax. Mít schopného guvernéra pro něho bylo nezvyklé. Něco jako... jíst v hotelu a zjistit, že to jídlo není nechutné, nebo strávit večer s Waynem a najít kapesní hodinky na svém místě v kapse.

Jenže pozice guvernéra vždycky semlela dobré lidi a ty špatné nechala plout na vlnách blaženého uspokojení. Aradel odstoupil z funkce před dvěma lety. A bylo smysluplné, vzhledem k napětí ve vztazích s Jižním kontinentem, aby se novým guvernérem stal voják. Mnoho lidí v nově objevených zemích v této oblasti – s těmi jejich vzducholoděmi a podivnými maskami – neslo vývoj v posledních šesti letech nelibě. Především to, že Elendelská kotlina měla v rukou Pouta dědictví.

Elendel v tuto chvíli stál před dvěma prvořadými problémy. Prvním byli lidé z Jižního kontinentu, jehož hlavní národ byl známý jako Malvišové. Ti neustále bouřlivě poukazovali na to, jak je Kotlina slabá. Jejich póza byla agresivní a militaristická. Hrází proti ní byl Varlance, ale Waxovi stále nešlo do hlavy, kde přišel ke všem těm medailím. Pokud mu bylo známo, nová armáda se žádných ozbrojených střetů dosud neúčastnila.

Druhý problém byl blíž domovu. Představovaly ho části Kotliny mimo hlavní město, kterým se souhrnně říkalo Vnější města. Po celá léta, možná desetiletí, pozvolna rostlo napětí mezi Elendelem a celým jeho okolím.

Už tak bylo zlé čelit hrozbě z jiného kontinentu, ale to Waxovi připadalo jako vzdálenější nebezpečí. Tím bezprostřednějším, které mu dělalo větší starost, byla vidina občanské

války mezi jeho vlastními lidmi. Se Steris se už roky snažili jí zabránit.

Varlance konečně kývl na svou viceguvernérku, ženu z Terrisu. Měla tmavé vlnité vlasy a tradiční oblečení. Wax měl pocit, že si ji pamatuje z Osady, ale možná to byla její sestra, a on nikdy nenašel příležitost se zeptat. Kromě toho po společenské stránce vypadalo dobře mít v týmu člověka z Terrisu. Většina guvernérů jim rezervovala vysokou funkci v kabinetu – skoro jako by byl Terris další medaile k vystavení na odiv.

Adawathwyn vstala a ohlásila: „Guvernér dává slovo senátorovi z Domu Ladrian.“

I když na toto oznámení Wax čekal, dal si na čas, než pomalým krokem došel k řečnickému pultíku, osvětlenému shora velkým elektrickým reflektorem. Pomalu se otočil a prohlížel si kruhovou místnost. Jedna strana patřila zvoleným hodnostářům – senátorům, kteří byli zvoleni do funkce jako zástupci cechu, profese nebo historické skupiny. Na druhé straně byli Lordi, jimž post senátora připadl za zásluhy nebo rodovou příslušností.

„Tento zákon,“ pronesl Wax do místnosti hlasitě a pevně, až se jeho hlas nesl sálem s ozvěnou, „je neuvěřitelně *pitomý* nápad.“

Kdysi, dříve ve své politické kariéře, jednou promluvil takhle bez obalu a vysloužil si hněv. Dnes se mnozí členové senátu usmívali. Brali to od něj – a dokonce to ocenili. Byli si vědomi, kolik je v Kotlině problémů, a byli rádi, že je někdo mezi nimi ochoten je vyslovit.

„Napětí ve vztazích s Malviši je nebývale velké,“ pokračoval Wax. „Je potřeba, aby se Kotlina spojila, a ne, abychom mezi naše města vráželi klín.“

„Ono ale *jde* o spojení!“ ozval se hlas. Byl to senátor za hodináře Melstrom. Byl v podstatě loutkou Hastinga a Erikella, šlechticů, kteří byli Waxovi trvale trnem v oku. „Potřebujeme, aby celá Kotlina měla jednotného vůdce. Úředně!“

„Souhlasím,“ odpověděl Wax. „Ale jak sjednotí lidi povýšení Elendelského guvernéra – o kterém nikdo mimo město nemůže hlasovat?“

„Dá jim vůdce, ke kterému můžou vzhlížet. Silného, schopného vůdce.“

A tohleto, pomyslel si Wax a podíval se na Varlance, je schopný vůdce? Máme štěstí, že vůbec na schůzích poslouchá a neodejde za svými veřejnými zájmy. Varlance za první dva roky svého volebního období vrátil městu sedmnáct parků. Měl rád květiny.

Wax se držel plánu, vyndal medailon a vyhodil ho do vzduchu. „Před šesti lety,“ řekl, „jsem měl takové trochu dobrodružství. Vy o něm víte. Našel jsem ztroskotanou malvišskou létající loď a zmařil plán Vnějších měst použít její tajemství proti Elendelu. Zabránil jsem tomu. Přinesl jsem zpátky Pouta dědictví, aby byla bezpečně uložena.“

„A málem vyprovokoval válku,“ mumlal kdosi vzadu v místnosti.

„Byli byste radši, kdybych nechal proběhnout to spiknutí?“ zavolal zpátky tím směrem Wax. Když se neozvala žádná odpověď, vyhodil medailon do vzduchu a znovu ho chytil. Byl to jeden z malvišských medailonů ovlivňujících váhu, kterými docílili toho, že loď byla dostatečně lehká, aby mohla letět. „Troufám si vyzvat kohokoli v této místnosti, aby zpochybnil mou oddanost Elendelu. Dali bychom si hezký malý souboj. Dokonce vás nechám vystřelit první ránu.“

Ticho. Zaslouží si ho. Mnoho lidí v této místnosti ho nemá rádo, ale respektují ho. A vědí, že není agentem Vnějších měst.

Otočil medailonem a zatlačil na něj, aby vyletěl výš, až nahoru ke stropu. Medailon se mu vrátil do ruky a leskl se, jak padal dolů. Když ho chytil, podíval se na admirála Jonnese, současného vyslance Malvišů. Seděl na zvláštním místě dole, kde sedali hostující starostové Vnějších měst. Z nich nikdo na jednání nepřišel. Byla to jasná známka jejich hněvu.

Pokud bude zákon schválen, povýší elendelského guvernéra nad starosty Vnějších měst, což mu umožní zasahovat do místních sporů až po možnost odvolat starostu a vyhlásit mimořádné volby a schvalovat kandidáty. Wax souhlasil s tím, že centrální správa by byla důležitým krokem ke sjednocení

Kotliny, ale tento zákon pokládal za přímou urážku všech lidí žijících mimo hlavní město.

„Vím, co máte v úmyslu,“ pokračoval Wax a otáčel medailonem v prstech, „víc než kdokoli jiný. Chcete předvést Malvišům přehlídku síly. Ukázat, že dokážeme přinutit naše města, aby se podvolila naší vládě. A k tomu potřebujete tenhle zákon.

Jenže to je právě ten důvod, proč jsou z nás všichni mimo Elendel znechucení. Revolucionáři v jiných městech by se nedostali tak daleko bez podpory svých lidí. Kdyby průměrný člověk žijící mimo Elendel nebyl tak zatraceně naštvaný na naši obchodní politiku a všeobecnou aroganci, nebyli bychom v téhle situaci.

Ten zákon je neusmíří! To není přehlídka síly. To je přímo nástroj k pobouření lidí. Jestli ho schválíme, dáváme příčinu občanské válce.“

Nechal ta slova vyznít. Ostatní byli tak odhodlaní vypadat silně před vnějším nepřítelem. Jenže když se nebudou mít na pozoru, vmanévrují se do války o *vnitřní* záležitosti. Malvišská hrozba je reálná, ale ne bezprostřední. Občanská válka by ovšem měla devastující dopad.

Nejhorší na tom všem bylo, že někdo potají ve prospěch občanské války vyvíjí tlak. Wax si byl jistý, že se opět do elendelské politiky plete Sbor. Nebyl si jistý, proč by občanskou válku chtěli, ale usilují o ni už roky. Pokud tomu neučiní přítrž, budou nahrávat skutečným nepřítelům a elitě kolem něho i revolucionářům ve městech zbydou jenom oči pro pláč.

Vax vyndal z levé kapsy štůsek papírů. Obrázek psa a kočky zasunul dozadu a zbytek zvedl před shromážděné. „Tady mám šedesát dopisů od politiků z Vnějších měst. Představují velikou část lidí, která nechce konflikt. Jsou to *rozumně uvažující* lidé. *Chtějí* spolupracovat s Elendelem. Stojí o to. Ale mají strach, jak budou jejich lidé reagovat na to, když jim násilně vnutíme tyranskou imperiální politiku.

Navrhuji zamítnout tento zákon a vypracovat něco lepšího. Něco, co bude *skutečně* sloužit míru a sjednocení. Národní shromáždění se zastoupením každého z Vnějších měst – a vo-

leného hlavního představitele, který z tohoto shromáždění vzejde.“

Čekal pískot a nějaký se skutečně ozval. Většina místnosti ale ztichla a dívala se, jak tam stojí a drží nahoře dopisy. Bála se pustit moc mimo hlavní město. Bála se, že politika Vnějších měst změní jejich kulturu. Byla to banda zbabělců.

Možná je i on zbabělec, protože představa, že Sbor tahá za nitky, ho děsila. Kdo asi z lidí, kteří se na něho teď dívají, je jejich agentem? Mrcha Zmar, vždyť ani nezná jejich motiv. Chtějí válku – jako prostředek k získání moci, to nepochybně. Ale je v tom něco víc.

Řídili se příkazy čehosi, čemu se říká Trell.

Wax se pomalu otočil, dopisy stále v ruce, a trochu ho zamrazilo, když byl zády k Melstromovi. *On vystřelí*, běželo Waxovi hlavou.

„Při vši náležitě úctě, Lorde Ladriane,“ prohlásil Melstrom, „vy jste novopečený rodič a evidentně nerozumíte tomu, jak vychovávat dítě. To se totiž nepodřizujete jeho požadavkům, ale stojíte si pevně na svém, protože víte, že vaše rozhodnutí je pro něj to nejlepší. Ono to nakonec pochopí. A Elendel je pro Vnější města totéž, co otec pro dítě.“

Přímo mezi lopatky, pomyslel si Wax a otočil se.

Neodpověděl hned. Odvetná střela se musí dobře namířit. Tyhle argumenty už vyslovil před mnoha senátory v této místnosti, většinou soukromě. Postupuje, ale potřebuje čas. S těmi dopisy by se ke každému senátorovi mohl vrátit, k těm, co sedí nahoře, a promluvit s nimi. Vysvětlit jim, jak uvažuje. Přesvědčit je.

Cosi v nitru mu říkalo, že pokud se bude hlasovat dnes, zákon projde. No, ale nepřišel sem opakovat své argumenty. Přišel s nábojem, který netrpělivě čeká v hlavni, aby mohl vylétnout.

Složil dopisy a zasunul je do kapsy. Potom vyndal z druhé kapsy menší štůsek papírů – jenom dva. Ty rezervní od Steris, které on zapomněl. Nejspíš měla kopie i od té druhé hromádky. A další věci, o kterých věděla, že je nebude potřebovat, ale cítila se lépe, když je měla v kabelce, jen tak pro jistotu. Mrcha Zmar, to je úžasná žena.

Wax vzal listy papíru a ostentativně se natáčel ke světlu. „Vážený Melstrome,“ začal číst nahlas, „těší nás vaše ochota chápat a nadále vynucovat obchodní nadřazenost Elendelu v Kotlině. Je to rozumná volba. Budeme vám nechávat půl procenta své obchodní tržby po dobu dalších tří let za to, že budete podporovat tento zákon. Dům Hasting a Erikell.“

V místnosti vypukl chaos. Wax stál s prstem za opaskem se zbraní a čekal, že to v místnosti bude pohoršeně hučet. Podíval se Melstromovi, zabořenému do židle, do očí. Ten zatracený pitomec si z toho aspoň odnese ponaučení – nenechávej za sebou stopy s důkazy korupce, když máš za politického soupeře detektiva. Idiot.

Když výkřiky nakonec utichly, Wax znovu promluvil, tentokrát hlasitěji. „*Požaduji*, abychom zahájili vyšetřování evidentního podplácení senátora Melstroma jako *hrubého* porušení protikorupčních zákonů.“

„Čímž,“ ozval se guvernér, „zdržíme hlasování o nadřazenosti Elendelu?“

„Jak bychom o ní mohli hlasovat,“ odpověděl Wax, „když nemáme jistotu, že všechny hlasy jsou poctivé a neúplatné?“

Další chaos a výkřiky. Wax čekal, až se guvernér poradí se svou viceguvernérkou. Byla to bystrá žena. Všechno, co Varlance kdy udělal, kromě přestřížení stuhý a políbení miminka, bylo pravděpodobně její dílo.

Když se místnost utišila, podíval se guvernér na Waxe. „Věřím, že máte důkaz, že je ten dopis autentický, Ladriane.“

„Mám místopřísežná prohlášení tří různých grafologů, že to není padělek,“ odpověděl Wax. „A také podrobný záznam mé ženy o tom, jak byly dopisy získány. Je vyčerpávající a ne- napadnutelný.“

„V tom případě navrhuji, aby se zahájilo korupční vyšetřování,“ odpověděl guvernér. „Hned po hlasování o zákonu o nadřazenosti Elendelu.“

„Ale –“ začal Wax.

„Požádáme Melstroma, Hastinga a Erikella, aby se zdrželi hlasování,“ přerušil ho guvernér. „Aby bylo *zajištěno*, že hlasování není ovlivněné.“

Sakra.

Sakra, sakra, *sakra*.

Než stačil oponovat, viceguvernérka uhodila kladívkem. „Kdo je pro, aby se pokračovalo?“

Zvedla se většina rukou. Pro takovéhle jednoduché hlasování by se víc hodila metoda ankety – pokud by výsledek nebyl jen velmi těsný. A to nebyl.

Proběhne tedy hlasování o zákonu.

„Ještě máte víc výbušnin, které byste chtěl odpálit, Ladriane?“ zeptal se guvernér. „Nebo můžeme pokračovat?“

„Žádné další výbušniny nemám, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Wax s povzdechem. „To byla navíc specialita mého bývalého partnera. Já mám jenom naléhavou žádost sněmovně.“ Jeho taktika selhala. Teď mu zbývá poslední trumf v rukávu. Žádost, která není od Waxiliána Ladriana.

Ale od Jitrostřelce, muže zákona.

„Vy mě všichni znáte,“ řekl a otočil se dokola po místnosti a podíval se všem do očí. „Já jsem obyčejný člověk z Burin. Politika mi nejde, ale rozumím hněvu lidí a těžkostem těch, co tvrdě pracují.“

Pokud na sebe máme vzít tu roli rodiče, měli bychom se svými dětmi jednat spravedlivě. Dát jim šanci, aby promluvily samy za sebe. Pokud budeme dál předstírat, že jsou to batolata, tak nás jednoduše začnou ignorovat – v nejlepším případě. Chcete jim něco vzkázat? Vzkazte jim, že nám na nich záleží a že jim chceme naslouchat.“

Po těchto slovech si sedl vedle Janceje Jacečka, dobromyslného a trpělivého chlapíka – a jednoho ze senátorů, kteří Waxe skutečně poslouchali.

„Dobrá šou, Waxi,“ pošeptal mu Jancej do ucha. „Opravdu dobrá. Je to vždycky radost.“

Jancej bude hlasovat stejně jako on. Po pravdě, velká řada členů horní sněmovny s Waxem sympatizovala. I když spousta věcí, o kterých v poslední době mluvila Marasi, Waxe vzhledem k jeho dědičné funkci znepokojovala, v tomto případě jsou Lordi možná méně úplatní než jejich protihráči.

A to byl ten problém. Podle posledního sčítání lidu žije

v současné době víc lidí mimo město než v něm. Většina zákonů je z doby, kdy existovalo jen město a hrstka zemědělských osad kolem. Osady se však postupně rozrostly v města a jejich obyvatelé chtěli mít v politice Kotliny silnější hlas.

Elendel už dávno nebyla ta nesourodá osada, která se bude po apokalypse. Byl to národ – měnily se i Buriny, byly čím dál větší a modernější. Zatraceně, když vezme v úvahu rozlohu Burin, dovedl by si představit dobu, kdy v Burinách bude žít víc lidí než v samotné Kotlině.

Těmhle lidem je potřeba dát hlasovací právo a ne je ignorovat. Stále ještě se nevzdával naděje. Se Steris a se svými spojenci pracovali celé *měsíce*, aby podkopali podporu zákonu. Stálo je to nesčetné večere, večírky a dokonce i výcvik na střelnici, se kterým začal pro část městské elity.

To všechno ve jménu měnícího se světa. Jedno hlasování po druhém.

Guvernér vyzval k hlasování a Lady Michelle Jomenová odevzdala první hlas – proti zákonu. Hlasování pokračovalo a Wax seděl jako na trnů, jako kdyby se měl v Burinách setkat s tlupou banditů. Mrcha Zmar... tohle bylo ještě horší. Každý hlas byl jako vystřelená kulka. *Lady Faula a senátor Vindel. Jak se asi ukážou? A Maraja? Přesvědčil ji, nebo...*

Dva z nich hlasovali pro zákon spolu s řadou dalších, o kterých si nebyl jistý. Waxe mrazilo, a jak postupovalo hlasování, cítil se hůř, než kdyby ho střelili. Výsledné skóre bylo 122 hlasů pro a 118 proti.

Zákon byl schválen. Žaludek se mu sevřel ještě víc. Jestli má Wax zabránit občanské válce, musí najít jinou cestu.

THE TWO

BILMING

"No Two Seasons Are Alike."

Handerwym Presents NICKI SAVAGE and The COMPASS of Spirits

In my last letter, the Haunted Man, my two Faceless Immortal companions, and I saw the Coinshot Vila Mecant grab the Compass of Spirits and throw herself off a stone outcropping into the mists. The aluminum key that activated it, however, was still with me. Knowing Vila would be back, I entrusted the key to the Haunted Man, who used his hellguns to launch himself to another outcropping, leaving me to convince my faceless friends I had a plan... Which, of course, I did.

Chapter 8: "Flight of the Ornisaurs"

KeSun rolled her eyes. "Exactly *how* do you expect to follow Vila and lure her out?"

"The aluminum bones we lifted from the ornisaurs quarry," I said, patting Tabaar's giant backpack.

He groaned deep within his corpulent body. "Oh no..."

"You are incredible at imitation," I said encouragingly. "Remember when you were Human the koloss in *A Hero for All Ages*? You were masterful! You can do this!"

"He can't," said KeSun, folding her arms. "Not without me. I'm the one with experience impersonating birds."

Turning to Tabaar, she said, "If you are willing to yield some control to me,

then we can carry Miss Sauvage across this abyss."

"But the rest of my collection..." he said, the bag of bones shifting on his back.

"We'll return for them," said KeSun, with a compassion in her voice she reserved only for Tabaar. "I promise."

She raised an eyebrow at me. "Will you kindly look away?" she asked. "We'd rather you not see us when we..."

"...merge," said Tabaar.

What followed was one of the strangest things I've ever encountered, stranger even than the Beast of Belmon Couture or that time when I was Allomancer Jak's assistant.

(Continued below the fold!)

ELENDEL SUPREMACY THREATENS UNITY OR DIVISION? PROGR

The Governor and Vice Governor

In a matter of days, Elen-del's Senate will vote on what Bilming's top political mind, Professor Garven Munz, has called "the most monumental change to our government structure since the Words of Founding."

Days of speeches, debates, and posturing are planned leading up to the vote, and the eyes of the Outer Cities are focused on the so-called Lawman Senator of the Roughs, whose recent visits north of the Basin have solidified his stance with which many Outer City dwellers concur: Representation Before Supremacy. Governor Varlance and his

cronies vehemently oppose this tack, their views summed up in Vice Governor Adawathwyn's bold opening remarks that "We'll need a strong, experienced leader when war comes to us from our masked Southern friends." Admiral Jonnes of the Malvish Nation looked visibly shaken and did not return after the Senate's following recess.

When Varlance was asked if he too thought the Basin might be headed toward war with the Malvish, he merely patted his chest where he'd conspicuously hung his military medals.

(Continued on back.)

The *Two Seasons* would like to retract our dear Editor Kyndil Ternavly's comments of two weeks ago, prior to her disappearance, when she compared our beloved mayor to "an irascible boar; no smarter, less attractive, and unable to keep from rolling around in every mire he comes across."

LETTER TO THE EDITOR

Once again I must object to your continued allowance of ads from Soonic Industries, manufacturers of the "Soonic Pup," who have also ignored my numerous letters regarding their historically egregious depictions of the Ascendant

GUEST EDITORIAL

by Gemmes Millis, Interim Editor
ENFORCE NOSEBALL BAN!

We see them in every unsown field and vacant lot. Vagrants and layabouts, some of them even our own children, congregating in gangs and "playing" the game of Death himself:

The Man Who Electrified Time!

The new novel by Bilming-born working man Schrib Welfor. Available now in all fine bookshops!

HELP WANTED—Bendalloy Misting cook for new "quick eats" café. Will pay top boxing plus bonuses and bendalloy

Flight of the Ornisaurs

Though I desperately wanted to peek, my regard for my longtime companions compelled me to honor their request, even though the sound of their *mering* was

Marasi prohlížela stopy v prachu. Vypadaly několik týdnů staré, protože už na ně sedal prach. Došla k Waynovi, který zkoumal cestu dál do hlubin tunelu, strmého a těžko zdolatelného. Podíval se na ni.

„Jestli teda zdrhají do města a z města kvaltem, musejí chodit jinudy. Tohleto se fakt často nedá.“

„Souhlas,“ utrousila. „Měli bychom si v každém případě dávat pozor, můžou tady mít schovaný hlídky.“

Zhasl tedy lampu a šeptal: „Chceš teda jít dál bez posily?“

„Zatím jo. Musíme to prozkoumat a uvidíme, co najdeme. Nechci mobilizovat ostatní, třeba je to slepá ulička.“

Vyrazili spolu tunelem. Cesta byla těžká a bylo zřejmé, že není moc používaná, což Marasi dodávalo odvahy. Jestli jsou nepřátelé někde tady, ale chodí jinou cestou, znamená to, že když se s Waynem vydají tudy, nemuseli by je tu najít.

Opatrně sestupovali dolů. Mrcha Zmar... ještě že má na sobě kalhoty. Jestli uklouzne a rozbije si hlavu, aspoň u toho neztratí důstojnost. Přinejmenším tedy tolik důstojnosti, kolik může ženě ještě zbýt po hodinové cestě kanálem.

Myšlenkami se toulala v představách, že tyhle jeskyně jsou asi staré jako Následnice – nebo ještě starší. Tyhle chodby tady dřímaly a přežily zkázu světa, katacendr, vzestup a pád Finální říše. Je možné, že se ty kameny, které obcházejí, uvolnily ze stropu za dnů Popelečných hor?

Nedokázala se zbavit myšlenky, co kdyby narazili na mý-

tickou Kolébku Hrdiny z Hathsinu – Hathsinské doly – i když věděla, že je to hloupost. Wax říkal, že v nich byl, a žádné bájně magické kovy tam neviděl.

Konečně narazili na zvlášť hlubokou šachtu. Byla v podstatě svislá, ale měla spoustu překážek a šterbin v kamenech, po nichž se dalo lézt nahoru. Wayne opět rozsvítil lucernu, ale neskrýval pochybnost.

„Fakt tam chceš lézt?“ zeptal se šeptem.

„No, kdo jiný tu mohl nechat ty stopy?“

„Stopy?“

„No v prachu. A u vchodu bylo bahno z podrážek. Wayne, teda fakt, jak ti toho může tolik utéct? Detektivovi?“

„Detektiv jsi ty a Wax,“ namítl. „Já ne.“

„Tak co jsi teda ty?“

„Odrážec kulek,“ odpověděl. „Rozbíječ kebulí. Kluk, co občas exploduje.“

„Tak nic takovýho dnes dělat nebudeme,“ šeptala. „Koukneme se tam, jestli jsem měla pravdu, a pak se vytratíme a seženeme si na to oficiální papíry a pomoc.“

„Takže se budeme vracet zpátky nahoru touhle cestou,“ vzdychl a vyndal z plátěného batohu lano. Našel pevný kámen a uvázal ho k němu a druhý konec hodil dolů do tmy.

Začal se spouštět dolů první. Marasi lezla za ním, pušku přehozenou přes záda. Sestup byl lehčí, než čekala, protože provaz měl uzly. I tak ji ale za chvíli pálily ruce.

„Tak,“ prohodil Wayne tiše, když visel dole a čekal na ni, místo aby šel napřed, „teď chci slyšet ten výčet způsobů, jak ženské překonávají zákony fyziky.“

„Přijde na to,“ poznamenala Marasi. „Jak moc nepřátelsky vůči ženám to vypadá? Řekni třeba číslo na stupnici.“

„Mmm... třináct?“

„Z kolika?“

„Sedmnácti?“

„Co je to za bláznivou stupnici?“ šeptala, zastavila se na kameni a podívala se za něho dolů. „Proč zrovna sedmnáct? Proč ne třeba šestnáct?“

„Jak to mám vědět? Ty jsi chtěla stupnici. Hele, to je dobrý.

Ženský porušují fyzikální zákony. To vím odjakživa. Minimálně už pár dní. Bude se ti to líbit.“

„O tom nepochybuj.“

„Tak první způsob,“ pokračoval a sklouzl k dalšímu výčnělku. „Když se svlečou, tak je jim *horko*. Divný, co? Normálním lidem je zima, když se svlečou –“

„Normálním lidem?“ opakovala a následovala ho dolů. „Normální lidi jsou u tebe jako muži?“

„Ehm... No, asi jo.“

„Takže polovina světa není normální? *Ženy* nejsou normální?“

„No když to říkáš takhle, tak to zní divně.“

„Myslíš?“

„Hele, já jsem jen chtěl upozornit na zajímavou věc. Užitečné vypořizované poznatky o podstatě kosmíru a vztahu mezi pohlavími.“

„Já myslela, že je to něco, co tě pobavilo, a hledáš způsob, jak mi to říct.“ Sklouzla na plošinku k němu a dole pod sebou už viděla zem. Byli asi v polovině cesty.

Podíval se jí do očí. „Tak... mmm... čtrnáct?“ řekl. „Ze sedmnácti.“

„Takže to stoupá. A ani to není pravda, Wayne. Spoustě mužů je horko, když si svléknou oblečení. To je individuální.“

Zazubil se. „A co Allik?“

„U Allika je to spíš věc masky.“

„On si tu zatracenou věc sundává tak často, že člověk přemýšlí, proč to teda vůbec nosí.“

„Sundat si masku je něco jako... výraz naléhavosti u Malvišů. Nechat lidi nahlídnout pod masku není nic špatného, i když oni se rádi tváří, že je to tabu, a možná kdysi dávno opravdu bylo. Teď to rádi používají jako prostředek sebevyjádření.“

Wayne se přehoupl přes kraj plošiny a postupoval dál dolů. Marasi mu nechala chvilku náskok a pak se spustila za ním.

„Tak...“ pokračoval, „chceš slyšet číslo dvě?“

„No... tak teda chci, no.“

„Ha! Já si to myslel. Wax by odpověděl, ne.“

„Wax měl roky na to, aby si zvykl na tvou zvrhlost, Way-

ne. Pro mě je zatím *pozoruhodný*, jak daleko se v tom ještě posuneš.“

„Dobře. Číslo dvě. Zeptej se ženy, kolik váží. Pak ji zvedni. Za tu chvilku dokázala přibrat. Každá je feruchem.“

„Wayne, tenhle vtip je tak starej, že únavou zaspal snídani.“

„Co? Fakt?“

„Namouduši. Můj táta dělal vtipný narážky na to, že ženy lžou o své váze, už když jsem byla malá holka.“

„Zmarovy boty. To si vymyslel ten starej mizera Harms?“ Podíval se na ni a vytřeštil oči. „Sakra, Marasi, to já stárnu? To byl vtip starýho dědka?“

„Bez komentáře.“

„Zatracený poldové, lakomý na slovo.“ Spustil se až na dno a neslyšně seskočil z lana. Jenom na něm zašustilo oblečení a boty dopadly tiše na kámen. Vzal provaz a držel ho pro Marasi. Lezla za ním. „Tak co je číslo tři na tom seznamu?“

„To ještě nemám.“

„Takže to je seznam o dvou položkách, a to ještě jedna přiblblá?“

„*Dvě* jsou přibblý,“ prohlásil vážně. „Ta druhá byla evidentně taky stařecká. Stejně vtip Lorda Harmse. Jo jo, ztrácím šmrnc.“ Podíval se jí do očí a pak se zazubil. „Myslíš, že se v tom našem týmu ze mě stane starej zakyslej fotr? Ty bys byla ta mladá kurážná, co nadává a kleje a dělá beznadějně špatný rozhodnutí.“

Usmála se. „Dostanu klobouk, co nosí štěstí?“

„Jenom když se o něj budeš dobře starat,“ odpověděl a dal si ruku na srdce, „a sundáš si ho dřív, než se stane něco špatnýho, aby to štěstí nepřestal nosit.“

„Budou to mít na paměti,“ odpověděla a sledovala chodbu, která se táhla dál po dně šachty. „Ale už musíme být zticha – i když mě baví poslouchat, co se ti zrovna upeklo v mozku, tak si nemůžeme dovolit, aby nás někdo slyšel.“

Wayne opět ztlumil světlo lucerny a vydali se chodbou. Lidé z policejního sboru na Marasi vrhali účastné pohledy, že se spokojila s Waynem – ale pravda byla, že Wayne dokázal být velmi dobrý policista, když chtěl. A on obvykle chtěl.

Názorným příkladem bylo, že na její žádost zmlkl a soustředil se. Wayne možná postrádal dekorum a občas si byl krutě nejistý, ale byl to dobrý partner. Dokonce výborný. Pokud se člověk uměl vyhýbat jeho bublině – ne allomantické, ale osobní. Wayne byl ztělesněná pevnost obehnaná hradbami s ostrahou. Když měl člověk to štěstí, že ho pustil dovnitř, získal přítele na celý život. Přítele, který při něm stál doslova proti bohům.

My tě najdeme, Trelle, pomyslela si Marasi a plížila se dál. To jméno poprvé slyšela z úst umírajícího muže před mnoha lety – a byla si čím dál jistější, že Trelle je mocný bůh srovnatelný se Souladem. *Nemůžeš se schovávat věčně. Nemůžeš, pokud chceš ovlivňovat svět.*

Wayne ji chytil za paži a beze slova ji zastavil. Potom ukázal na úzký proužek světla daleko před nimi v chodbě. Plížili se k němu a nahlédli za roh a odměnou jim byl pohled přesně na to, v co doufala – na dvojici lidí ve vestách a kloboucích, kteří jen kousek od nich hráli karty na obrácené krabici. Na improvizovaném stolku jim poblikávala lampička.

Marasi kývla. Odplížili se s Waynem dál, aby nebyl slyšet jejich šepot. Podívala se na něho a čekala na jeho radu. Půjdou ještě blíž, nebo to jako potvrzení stačí a vrátí se zpátky?

„Tragédie,“ šeptal Wayne.

„Co?“

„Ten mamlas má skvělý karty. Na takový je šance jedna ku milionu. A on to promrhá s takovým švorcákem na hlídce. Takhle mrhat trumfama, pro Hrdinovy svatý ruce...“

Marasi zvedla oči v sloup a ukázala k tmavé postranní chodbičce, která se oddělovala od hlavní chodby. „Pojď se podívat, kam to vede.“

Za sebou zaslechli hlasité zaklení. Patrně chlapík u improvizovaného stolečku přišel na to, co drží v ruce. Chodbička vedla vpravo od stanoviště hlídky a brzy bylo vidět, proč není hlídána – byla slepá. I když nějaké světlo tam asi půlmetrovou dírou mezi kameny pronikalo.

Přikradli se k němu a podívali se dírou a viděli do středně velké jeskyně – velké asi jako skladiště v doku – plné lidí, kteří

balili zboží, nebo se povalovali po improvizovaném nábytku. Díra v kameni vznikla nejspíš přirozenou cestou. Voda, která kapala ze stropu jeskyně, vytvořila na stěně různé podivné výčnělky a tvary a patrně zakryla větší vstupní otvor, který tu kdysi býval. Marasi a Wayne byli tak o čtyři metry výš.

Marasi dlouze vydechla a sledovala jeskyni. Tak je to tady. Měsíce práce. Měsíce přesvědčování Reddiho, že jde po správných stopách. Měsíce hledání souvislostí mezi záznamy o krádežích, výpověďmi svědků a sledováním cesty peněz. A je to tady. Velká pašerácká základna přímo pod městem, řízená a financovaná – pokud mohla soudit – zájmy Vnějších měst ve spolupráci se Sborem.

Tak ono to tady fakt je. Pro Souladovo svaté jméno... ona to *dokázala*.

Wayne se na ni podíval s úsměvem od ucha k uchu a šfouchl ji do ramene. „Hezký,“ šeptal. „*Móc* hezký.“

„Díky,“ odpověděla.

„Až o tom budeš podávat hlášení hlavnímu konštáblvi,“ podotkl, „tak vynech to místo, jak jsem brblal kvůli tomu kanálu.“

„A ty blbý vtipy?“

„Né, ty tam nech. Lidi musí dostat, co čekají, jinak ti nebudou věřit, když budeš lhát.“

Marasi se snažila zapamatovat si tu scénu. Třicet sedm lidí, včetně dvou strážců, všichni ozbrojení. I ti nejobyčejnější dělníci mají pouzdra s pistolí. Podle stop, které sledovala, odhadovala, že ty bedny budou plné zbraní a výbušnin. Gang se snažil zamaskovat po sobě stopy obyčejnými krádežemi, ale Marasi si byla jistá, že ví, co se tu ve skutečnosti děje.

Elendel drtí Vnější města tím, že odmítá povolit vývoz některých věcí – včetně zbraní – mimo město, které je železničním uzlem pro všechny tratě. Skupina se chová jako obyčejný gang podvodníků, ale ona si byla téměř stoprocentně jistá, že jejich skutečným cílem je dostat zbraně z Elendelu do Bilingu, současného hlavního centra Vnějších měst.

Nelíbilo se jí, že Vnější města musejí prosazovat své zájmy tímto způsobem – ale tenhle gang zabíjí na ulicích nevinné

lidi. A navíc pravděpodobně pracuje pro nějakého boha zla, který usiluje o zotročení nebo zničení světa.

„Tak dobře,“ šeptal Wayne a ukázal. „Vidíš támhle toho chlapíka vzadu v tom nóbl ohozu? Tak to je určitě člen Sboru. Možná je to ten nový Kruh.“

Marasi přikyvovala. Kruh byla nejnižší hodnost na skutečném žebříčku vedení Sboru. Byli to místní šéfové, kteří vedli gangy najatých lidí. Nesmrtelný Miles byl Kruh a jeho nadřízený byl Smokas. Tenhle muž měl na sobě prvotřídní oblečení – na první pohled zdobenější než ostatní v jeskyni. Byl štíhlý, svalnatý a vysoký. Jako Kruh mohl být metalborn. Takže nebylo rozumné podceňovat ho jako soupeře v boji.

„Provrtej mu palici kulkou, pěkně střelou z pušky,“ poznamenal Wayne, „a vsadím se, že to celá ta banda zabalí.“

„Takhle to ve skutečným světě nechodí, Wayne,“ šeptala Marasi.

„Jasně že chodí,“ namítl Wayne. „Jestli je tenhle hošan platí, tak potom ti ostatní vořeši nebudou mít důvod bojovat.“

„I kdybys měl pravdu – a já o tom upřímně pochybuju – tak to takhle neuděláme. Důkaz, koordinace, záloha a oficiální povolení. Pamatuješ?“

„Nerad,“ zabručel. „Nemůžeme to tentokrát udělat po mým? Já proti těm borcům nic nemám, jenom dělají svou práci, ale nechce se mi znova se brodit tím smradem a pak se sem zase vrátit a zjistit, že se celá ta banda vypařila. Tak je pojd' vyřídit hned.“

„Ne,“ odpověděla. „Po tvým je to moc chaoticky.“

„To je špatný, protože...“

„No, takhle to prostě chodí podle *ochránců zákona*.“

„Jasně, jasně,“ broukl, ale podíval se na kabát, na kterém měl lesklý odznak. Ve městě nic takového nepoužívali, tam se prokazovali pověřovacími dokumenty.

„To je... Waxův starý odznak z Burin?“ zeptala se Marasi.

„On mi ho prodal, to byl výměnný obchod.“

„Za co?“

„Za půl sendviče.“ Wayne se zazubil. „On na to stejně přijde. Jeho člověk tak snadno nedostane.“

Marasi zakroutila hlavou a mávla, aby šel dál to chodby. Lucernu ale museli mít ztlumenou, a tak špatně viděli, a přestože byli opatrní, při návratu na hlavní chodbu překvapili muže z hlídky, který si odskočil ulevit si.

Díval se na ně skrz tmou a pak vykřikl. Wayne ho měl během půl vteřiny na zemi v bezvědomí, ale z hlavní jeskyně se ozvaly poplašné výkřiky.

Wayne, který ještě stál na těle muže z hlídky, se podíval na Marasi a znovu se zazubil. „Takže po mým!“

Marasi s Waynem neměli šanci utéct zpátky tou složitou cestou, kterou se dostali sem – aniž by měli celý gang v patách. Kromě toho chtěla Marasi zajmout toho Kruha, který po tomhle jinak rozhodně zmizí.

Bohužel to všechno znamenalo, že měl Wayne pravdu. Protokol tedy padá.

Bude po jeho.

Vrhli se do hlavní chodby, kde stál další muž z hlídky a mířil na ně zbraní. Wayne udělal časovou bublinu a ta jim dala čas uhnout před zbraní a zaútočit na strážce z boku.

Jakmile časová bublina opadla, gangster vystřelil do už prázdného prostoru. Wayne ho měl během chvilky a zalehl ho s bojovými holemi. Marasi to nechala na něm a mezitím zaujala pozici. Za stolkem, kde hráli karty, vedla široká chodba pravděpodobně do hlavního skladu. Marasi si klekla na jedno koleno a zvedla pušku, zamířila, uklidnila se a čekala...

Vystřelila v okamžiku, kdy se v tom směru objevila postava. Díky výcviku na ranči neotočila závěrem zbraně. Byla to nová poloautomatická puška Bastion, a tak ji držela na rameni a sejmula dalšího člověka, který klopýtl přes padající tělo. Ostatní se křikem varovali a nikdo další už sem neběžel.

Wayne si otřel čelo a nechal gangstera v bezvědomí ležet na zemi. „Máš ty magický krabičky?“

„Ty nejsou magický, Wayne,“ odpověděla Marasi. „Malviši mají jen jinou technologii, ale –“

„Magický krabičky od toho tvýho přítele. Kolik?“

„Mám tři allomantické granáty,“ vysvětlovala. „Všechny jsou ty nové. A dva zábleskové granáty. Wax mi jeden nabíl, než jsme se sem vypravili.“

„Bezva,“ poznamenal Wayne. „Máš plán?“

„Ty drž chodbu. Já se vrátím tam na tu vyhlídku a hodím po skupinách nepřátel allomantický granáty a pak tě budu krýt, až tam budeš. Jakmile budeš mimo palbu, půjdu za tebou.“

„Dobrá!“ odpověděl Wayne a potom se rozdělili a on zamířil za dvěma lidmi, které Marasi sejmula. Jednomu sebral ruční zbraň a párkrát vystřelil do hlavní jeskyně – ne aby někoho zasáhl, ale aby je donutil schovat se. Ruka se mu trochu třásla, a jakmile byla zbraň prázdná, hned ji zahodil, ale i tak to byl významný krok dopředu. A nemusí být zrovna ostrostřelec, usoudila.

Marasi se od něho vzdálila, obešla místo, z něhož byla nejlepší vyhlídka a které bylo jako dělané pro odstřelovače. Vyhlídla si několik skupin gangsterů za bednami a sledovala, jak Wayne střílí z druhé zbraně.

Opatrně vyndala z vaku za opaskem malou kovovou krabičku. Celý život byla rozčarovaná a zklamaná ze svých neužitečných allomantických schopností. Uměla kolem sebe zpomalit čas, což bylo... no, v podstatě k ničemu. V zásadě ji to z pohledu jejího okolí zmrazilo – což ji vyřadilo z boje a přímo to zvýhodňovalo soupeře.

Tu a tam pro to využití našla, ale obecně nabyla přesvědčení, že její allomantické schopnosti jsou slabé.

Potom se setkala s Allikem.

Lidé jako Allik chovali všechny metalborny, allomanty a feruchemy ve velké úctě. I když Allik žasl nad Waxem s jeho hvězdnými schopnostmi, její schopnosti na něho také udělaly velký dojem. Tvrdil, že patří k nejužitečnějším. Tomu se jí nechtělo věřit, ale dospěla k závěru, že když má člověk přístup k troše speciálních technologií, dokáže obrátit svět vzhůru nohama.

Kousek od ní se rozbzučel allomantický granát, když spálila kadmium, což spotřebovalo všechnu její energii. Nepohltila

ji bublina zpomaleného času, protože s tím novým zařízením se veškerá síla koncentrovala v té krabici. Tu nabila už před několika hodinami, a tak ji potřebovala dobít.

Potom pečlivě odhadla vzdálenost a hodila krabíčku ke skupině nepřátel, která se schovala za bednami. Teď se jí vyplatily ty měsíce příprav. Podařilo se jí dostat zařízení přesně doprostřed mezi gangstery, kteří byli soustředění na Waynea a nevšimli si, že se mezi nimi něco kutálí po zemi.

Granát v sobě měl ettmetal, který bedlivě střežili Malviši, a tak se gangsterům nemohla divit, že nevěděli, co s tím. I pro Malviše to byla vzácnost. I kdyby o těch zařízeních slyšeli – a slyšet o nich mohli, protože se vědělo, že je Sbor využívá – nikdy je neviděli.

O vteřinu později kolem zařízení vyskočila bublina zpomaleného času a zasáhla asi deset lidí. Rychle dobila a odhodila druhý ze tří granátů – tentokrát na nepřátele, kteří se ukrývali dál. Mířila dobře a zasáhla dalších osm.

Ostatní gangsteři si všimli, že téměř polovina z nich najednou strnula, a jeskyní se okamžitě rozezněl křik „Metal-born!“ Lidé chycení do bubliny se z ní snažili utéct teatrálně zpomalenými pohyby – ale neměli šanci utéct dřív, než dojde desetiminutový náboj granátu.

Marasi sundala pušku z ramene a přerušila krycí palbu – a i tak ještě stačila zneškodnit dva ze zbývajících nepřátel, když do hlavní jeskyně vklouzl Wayne. Pohyboval se chvíli překotně, než opadla jeho časová bublina. Vyskočil na výčnělek v kameni. Za okamžik, když se vzpamatoval a znovu nabral sílu, vytvořil další bublinu. Byla by přísahala, že na to potřebuje čím dál kratší čas.

Vyhnul se lidem uvězněným v její bublině, o ty se postarájí později. V tuto chvíli využil zmatku a přiblížil se ke dvojici nepřátel. Všimli si ho, ale opět se před nimi začal pohybovat překotně a rozmazaně – a najednou byl nad nimi a držel zvednuté bojové hole.

Jeich bolestné výkřiky upoutaly pozornost ostatních a Marasi to umožnilo zneškodnit další dva. Potom se rozběhla k hlavní chodbě. Odtud nahlédla do jeskyně, která sloužila

jako skladiště, a běžela příkrčená a opatrně se vyhýbala slabě se chvějícím okrajům bublin kolem granátů. Věděla moc dobře, jaké to je, být uvězněná v bublině, která promění čas v melasu, zatímco všechno okolo se hýbe rychlostí blesku.

Marasi si našla úkryt u nějakého balicího zařízení, a jakmile se zbylí gangsteři zorientovali, začaly kolem ní dopadat na kámen a kov spršky střel. Jako mladá dívka četla o Waxových hrdinských činech v Burinách – a čím víc se do nich pouštěla sama, tím víc nepřesností si všímala. Vyprávění bylo samozřejmě plné střelby. Většinou tam ale nebyla ani zmínka o tom, jaký je to *bluk*, když střela zasáhne cíl. Jak střely dopadaly na všechno kolem ní, znělo to, jako kdyby dala Maxíkovi paličky a pustila ho do obchodu s nádobím.

O okamžik později se všechno kolem včetně zvuků zpomalilo – jako když gramofonu dochází otáčky. Vzduch se kolem ní zachvěl a na balicí zařízení se svalil Wayne s úsměvem ve tváři – a krvavou ránou na rameně.

„To jsi tomu dal,“ poznamenala při pohledu na ránu.

„Hele,“ začal Wayne. „Každé občas nějakou chytí. Zvlášť když běhá s holema po místnosti plný pušek.“

„Kolik máš cerrobendu?“

„Hodně.“

„Určitě?“

„Jo.“

„Wayne, jsem na tebe hrdá,“ poznamenala. „Ty s ním šetříš, jak jsem tě o to žádala.“

Pokrčil rameny, jako kdyby to nic neznamenal, ale Marasi na něj hrdá skutečně byla. Dostával příděly z oddělení, ale zpočátku mu na misích zásoba vždycky došla. Marasi plánovala, že promluví s Reddim, aby mu přiděly zvýšil, jenže pak přišla na to, že Wayne používá cerrobend na všechno možné, jen ne na práci. Dělal všelijaké triky, měnil převleky, aby pobavil děti, tu a tam něco ukradl...

Měla radost, že vidí změnu.

„Kolik idiotů nám ještě zbývá?“ zeptal se.

„Jedenáct.“

„Do tolika neumím počítat.“